

[Carsten Andersen]

dre det var imod barnets tarv. Men hvem er det så, der vurderer, om det er til barnets tarv? Her hænder det, at der er nogen, der stiller sig på bedsteforældrenes side.

Jeg synes, det er meget ubehageligt at begynde at mistænkeliggøre de professionelle, der er ansat til at arbejde med børn og unge, ved at begynde at spørge om, hvad det er for interesser, de varetager.

Hvis vi begynder på det og på at spekulere over, hvad det er for interesser, som de professionelle, psykologer og socialudvalg, varetager, så begynder vi at rive gulvtæppet væk, og så bringer vi hele denne debat ned på et plan, hvor jeg ikke engang tror at Kristeligt Folkeparti kan følge med.

Jeg synes, at debatten under alle omstændigheder må nå til, hvor man siger, at man ud fra forsorgsudøvelsen ser på, hvad der tjener barnet. Jeg synes, at det vil være helt o.k., at barnet får en frihed til at vælge, hvem det vil have kontakt med. Men barnet skal også have ret til at kunne sige nej, og det skal forældre og bedsteforældre også acceptere.

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Der er ingen tvivl om for nogen af os, at nogle gange går en sag galt. Da vi diskuterede de 4 SFI-rapporter sidste folketingsssamling, gjorde vi det, synes jeg, på en kvalificeret måde, som også medførte, at det indgik i Graversenudvalget.

Vi var enige om, at der ofte kunne mangle en planlægning for eller et formål med, hvorfor man anbragte barnet uden for hjemmet. Vi var enige om, at de sociale myndigheder tit og ofte griber for sent ind og tit og ofte forsømmer den familie, der sidder tilbage, når et barn er fjernet fra hjemmet.

Alt det var vi enige om, og der er faktisk ikke nogen af os, der dengang – og jeg synes heller ikke, der er grund til det nu – mistænkeliggjorde medarbejdere i den offentlige sektor og de sociale myndigheder. Det er accepteret, det er erkendt, at der er nogle problemer. Der er også en erkendelse af, at der er noget, der skal samles op, men det bidrager denne form for forespørgelsesdebat ikke til, og slet ikke når fru Inger Stilling Pedersen i den grad mistænkeliggør medarbejdere i socialforvaltningen. Det tjener ikke noget fornuftigt formål.

Fru Inger Stilling Pedersen stillede et spørgsmål om, hvordan vi kan sørge for, at barnets tarv tilgodeses. Hvordan kan vi sørge for, at det kommer helt ud til det enkelte barn og den enkelte familie? Man kunne egentlig stille spørgsmålet, hvordan vi sørger for, at voksne mennesker opfører sig fornuftigt, når de har ansvaret over for børnene, når de er i nærheden af børn. Det gælder for så vidt forældre, bedsteforældre og pårørende i øvrigt. Det ved vi jo godt vi ikke kan lovgive om, vi kan håbe på det.

(Kort bemærkning).

Qvist Jørgensen (S):

Jeg vil også blande mig i den diskussion, som både hr. Glønborg og nu især fru Inger Stilling Pedersen har lagt op til, ved at spørge, om det er ukendskab til de faktiske forhold, der ligger bag ved dette massive angreb på de egentlige professionelle, der efter min opfattelse gør et godt og stort stykke arbejde og opfylder deres forpligtelser. Det samme gælder plejefamilierne. Har de to ordførere fra Kristeligt Folkeparti fuldstændig glemt, hvad der ligger af klare instrukser, hvad der bliver sagt, undervist i, når man enten skal have den egentlige professionelle uddannelse, eller når man skal godkendes som familiepleje?

Har man ikke gjort sig den ulejlighed at læse den vejledning, der blev uddelt i Folketingets Socialudvalg i sidste uge, og som nu er godkendt af amtskommunerne, om, hvordan man forholder sig på en lang række af de mere praktisk orienterede forhold omkring en familiepleje-jeanbringelse?

Må jeg minde om, at den samme aftale var hæftet på en sag, der klart illustrerede vanskeligheden med at placere børn på en sådan måde, at det samtidig kunne lykkes at dyrke de nære familiemæssige bånd.

Jeg skal ikke træde mere i en personsag, men jeg synes, det er vigtigt, at det kommer frem, og at man erindrer Kristeligt Folkepartis repræsentanter om, at de i øjeblikket åbenbart arbejder ud fra devisen: hensigten helliger midlet, og dermed sviner man god og dygtig arbejdskraft til. Vi skal minde om, at det i alle tilfælde drejer sig om – og det står klart og tydeligt – at man skal arbejde for barnets hjemgivelse.

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

Fru Inger Stilling Pedersen får ordet for en